

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Sžo/1/2014                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 1012201256                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.01.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Gabriela Gerdová         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:1012201256.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: F. F., P., právne zastúpený: JUDr. Ivan Vanko, advokát, AK Čollák, Weiczen, Vanko & Partneri, so sídlom na Floriánskej ulici č. 19, 040 01 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-40/2012 zo dňa 11.05.2012, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 212/2012-40 zo dňa 27. augusta 2013, jednomyseľne

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 212/2012-40 zo dňa 27. augusta 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-40/2012 zo dňa 11. mája 2012, ktorým žalovaný nevyhovel odvolaniu žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, oddelenie štátneho občianstva č. SVS-OVVS2-2012/000074 zo dňa 17.02.2012, ktorým nevyhovel žiadosti žalobcu o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky pre nesplnenie jednej zo základných zákonných podmienok a to bezúhonnosti, keďže neuplynula 5 ročná lehota od zahľadania odsúdenia.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v rozklade, správne zistil skutkový stav, z ktorého vyvodil aj správny záver v tom, že žalobcovi nebolo možné udeliť štátne občianstvo Slovenskej republiky, nakoľko nesplnil jeden zo zákonných základných

predpokladov udelenia štátneho občianstva, vyplývajúceho z ustanovenia § 7 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona č. 40/1993 Z.z. o štátnom občianstve v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 40/1993 Z.z.) a to, že je bezúhonný, pričom za bezúhonného sa na účely zákona nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a od zahľadania odsúdenia neuplynulo 5 rokov. Toto ustanovenie je kogentné a neexistuje z neho žiadna výnimka. Sám žalobca uviedol, že túto podmienku nespĺňa.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil a žalobe vyhovel z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.), že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.), a že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.).

V dôvodoch odvolania argumentoval tým, že uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 33 Nt 17//2010 zo dňa 17.12.2010 došlo k zahľadaniu jeho odsúdenia, poukázal na ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 40/1993 Z.z., na § 93 ods. 1 Trestného zákona vo vzťahu k zahľadaniu jeho odsúdenia, na čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a/, čl. 19 ods. 2, čl. 41, čl. 46 ods. 2, čl. 152 ods. 4, čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré citoval a čl. 1 a čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Do pozornosti súdu dal názor vyjadrený v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Scud/1/2009 zo dňa 22.05.2009, z ktorého zdôraznil, že k trvalému pobytu treba prihliadať aj na to, že žalobca má na území Slovenskej republiky rodinu a vedie dlhodobu usporiadaný život.

Okrem vyššie uvedených ustanovení poukázal na Občiansky súdny poriadok, I. diel, Komentár, Krajčo, J. a kol., V. aktualizované vydanie, Bratislava, vo vzťahu k riadnemu odôvodneniu rozsudku, na rozsudky Ústavného súdu Českej republiky (IV. ÚS 475/09, IV. ÚS 248/08), rozhodnutie Európskeho súdu v spore Vétrenko v.s. Moldavsko, nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 311/07, z ktorých citoval, ďalej na charakteristiku bezúhonnosti osôb a zdôraznil, že v novom znení (ust. § 19 ods. 1 písm. b/a c/) zákona č. 190/2003 Z.z. zákonodarcu pri pojme „bezúhonnosť“ vylúčil osoby, ktorým bolo odsúdenie zahladené a tým dal priestor na rešpektovanie princípu právneho štátu.

Záverom uviedol, že si uvedomuje zákonnú potrebu obmedzovania udeľovania štátneho občianstva, ako aj ochranu štátu udeľovať štátne občianstvo „komukoľvek“, avšak má za to, že ak sa podmienka plynutia určitého časového úseku od zahľadania odsúdenia vypustila z, podľa názoru žalobcu nemenej dôležitého zákona (190/2003 Z.z.) z pohľadu bezpečnosti zdravia a majetku občanov Slovenskej republiky (jedná sa o vydanie zbrojného preukazu), tak aj v tomto prípade je namieste, aby žalovaný správny orgán upustil od takto obmedzujúcej a diskriminačnej podmienky a udelil mu štátne občianstvo.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. V dôvodoch uviedol, že žalobca spáchal úmyselný trestný čin podľa § 222 ods. 1, § 8 ods. 1, § 185 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon, za čo bol Okresným súdom Prešov dňa 06.02.2001 odsúdený na dva roky odňatia slobody nepodmienečne č. 4T 96/98. Žalobca bol podmienečne prepustený 15.11.2005 so skúšobnou dobou na 18 mesiacov. Odsúdenie bolo zahladené 28.12.2010. Päťročná lehota od zahľadania odsúdenia uplynie až 28.12.2015, pričom žiadosť o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky bola žalobcom podaná na vtedajšom Obvodnom úrade Prešov 11.02.2011.

Z uvedených faktov jednoznačne vyplýva, že menovaný nespĺnil podmienku bezúhonnosti podľa zákona. Bezúhonnosť žiadateľa o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky sa posudzuje podľa ustanovenia § 7 ods. 1 písm. b/ zákona, v ktorom sú priamo ustanovené podmienky, ktoré musí žiadateľ spĺňať. Keď žiadateľ podmienku bezúhonnosti nespĺní, nie je možné mu štátne občianstvo SR udeliť a jednoznačne je to dôvod na zamietnutie žiadosti. Zákon nepripúšťa žiadnu výnimku a nemôže ju udeliť ani minister vnútra. K namietanému právu žalobcu vyjadriť sa a jeho poukaz na pochybenie správneho orgánu v tom smere, že nebol vypočutý žalovaný uviedol, že základné pravidlá správneho konania sú ustanovené v § 3 a 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších

predpisov, kde nie je právo účastníka správneho konania byť osobne vypočutý priamo ustanovené, a teda nie je to priamou povinnosťou správneho orgánu. Žalobca mal možnosť písomne sa vyjadriť ku konaniu správneho orgánu keďže ústne pojednávanie nie je obligatórne. Správne konanie je podľa § 21 správneho poriadku v zásade písomné a verejné a správny orgán nariaďuje ústne pojednávanie vtedy, ak to vyžaduje osobitný predpis alebo povaha veci.

Žalobca v odvolaní tvrdí, že rozhodnutím ministerstva vnútra o neudelení štátneho občianstva Slovenskej republiky bolo zasiahnuté do jeho rodinného a súkromného života, že sa mu odňala možnosť byť plnohodnotným občanom v krajine, v ktorej žije, pracuje a vychováva svoje deti a že má právo na rešpektovanie rodinného života zaručené Dohovorom (čl. 8 ods. 1 a 2). Dáva v tejto súvislosti do pozornosti aj názor Krajského súdu v Prešove z 22.05.2009 č. 11Scud/1/2009. Keďže ide o rozsudok vo veci pobytu cudzinca a nie udelenia štátneho občianstva, nie je aplikovateľný v prípade žalobcu. Žalobcovi ako cudzincovi s povoleným trvalým pobytom na území Slovenskej republiky podľa názoru správneho orgánu nevznikla taká ujma, ktorá by mala vplyv na jeho pobyt. Pobyt mu zostal zachovaný, rodinný a súkromný život môže viesť aj naďalej, pracovať či podnikat' na území Slovenskej republiky rovnako. Žiaden medzinárodnoprávny záväzok Slovenskej republiky nebol porušený. Ministerstvo vnútra v rozhodnutí vzalo do úvahy všetky skutkové okolnosti aj z pohľadu medzinárodných zmlúv.

Žalovaný ďalej uviedol, že v ďalšej časti odvolania (časti V.) žalobca napáda ustanovenie § 7 ods. 1 písm. b/ zákona, pričom tvrdí, že nie je v súlade s charakterom a podstatou inštitútu zahľadania odsúdenia podľa príslušných ustanovení trestného zákona a bezúhonnosť rozvádza na účely zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Osobitný zákon o strelných zbraniach a strelive upravuje iné konanie. Zákon upravujúci bezúhonnosť na účely konania o štátnom občianstve je platný aj keď s jeho znením žalobca nesúhlasí. Zákonná podmienka bezúhonnosti nebola zo strany žalobcu splnená a preto sa môžu javiť rozhodnutia ministerstva vnútra žalobcovi ako striktné, sú však zákonné.

Pokiaľ žalobca žiada, aby žalovaný správny orgán upustil od takto obmedzujúcej a diskriminačnej podmienky, udelil mu štátne občianstvo a cituje nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL. ÚS 15/06 z 20.05.2009, prvá veta citácie: „Jedným zo základných princípov právneho štátu je princíp právnej istoty“, podľa názoru správneho orgánu princíp právnej istoty ako jeden zo základných princípov právneho štátu bol práve pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu doslovne naplnený. Správny orgán v súlade so správnym poriadkom pri rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch dbá na to, aby nevznikali neodôvodnené rozdiely a žiadostiam o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky, v prípade ktorých žiadateľ nespĺnil zákonnú podmienku bezúhonnosti, ministerstvo vnútra nevyhovuje a žiadosť zamietne. Tak tomu bolo aj v prípade žalobcu. Namietané nesúhlasné stanovisko Slovenskej informačnej služby s dôvodmi nesúhlasu nie je súčasťou spisu žalobcu o jeho žiadosti o udelenie štátneho občianstva SR, pretože sa jedná o utajovanú skutočnosť podľa zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov so stupňom utajenia „vyhradené“. V spisovej dokumentácii sa nachádza len jeho výpis a dôvody nesúhlasu nie sú známe ani správnomu orgánu. Vzhľadom na uvedené nie je možné s dôvodmi nesúhlasného stanoviska Slovenskej informačnej služby oboznamovať žiadateľa a teda ich uvádzať priamo v rozhodnutí.

V závere vyjadrenia žalovaný uviedol, že na udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky nie je právny nárok ani po splnení zákonných podmienok a štátne občianstvo Slovenskej republiky nemožno odňať (čl. 5 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Je to trvalý vzťah medzi občanom a štátom, a preto treba pri jeho udeľovaní postupovať mimoriadne dôkladne a uprednostniť záujmy štátu nad individuálnymi záujmami. Ak nie sú splnené všetky zákonné podmienky na udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky alebo ak je počas konania o žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky zistené akékoľvek bezpečnostné riziko, nie je možné takémuto žiadateľovi alebo rizikovej osobe štátne občianstvo Slovenskej republiky udeliť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov

uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 a nasl. O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bol deň vyhlásenia rozhodnutia uverejnený na úradnej tabuli Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a na jeho internetovej stránke [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) najmenej 5 dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil, že dňa 10. februára 2011 požiadal žalobca Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky a ako dôvod uviedol: zlúčenie rodiny. V dotazníku žiadateľa, pripojenému k žiadosti uviedol, že jeho predchádzajúcej žiadosti o udelenie štátneho občianstva SR podanej 26. februára 2007 nebolo vyhovené. Žalobca má preukaz pobytu cudzinca vydaný dňa 05.09.2006 v Prešove s platnosťou do 05.09.2016. Okrem uvedeného dotazníka správny orgán zadovážil aj ďalšie listinné dôkazy, ktoré vyhodnotil.

Po zadovážení a vyhodnotení listinných dôkazov správny orgán prvého stupňa vydal dňa 17. februára 2012 rozhodnutie č.: SVS-OVVS2-2012/000074, ktorým žiadosti menovaného nevyhovelo z dôvodu, že nespĺňa jednu zo základných zákonných podmienok na udelenie štátneho občianstva a to podmienku bezúhonnosti, keďže päťročná lehota od zahľadania odsúdenia uplynie až 28.12.2015.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. SLV-OLVS-40/2012 zo dňa 11.05.2012, rozklad žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie verejnej správy, Odboru všeobecnej vnútornej správy č. SVS-OVVS2-2012/000074 zo dňa 17. februára 2012 potvrdil.

Podstatnou námietkou žalobcu v preskúmvanej veci je, že krajský súd pri rozhodovaní neprihliadal na medzinárodné zmluvy, Dohovory a Ústavu SR, z ktorých možno vyvodíť, že po zahľadení odsúdenia a spôsobu jeho doterajšieho života možno mať za to, že rešpektovanie súkromného a rodinného života a právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do výkonu tohto práva na ochranu rodiny patria do katalógu tých práv a slobôd, ktoré vzhľadom na ich zakotvenie v ústave a dohovore požívajú najvyšší stupeň ochrany. Zásah do rodinného života vidí v tom, že napadnutým rozhodnutím sa mu odňala možnosť byť plnohodnotným občanom v krajine, v ktorej žije, pracuje a vychováva svoje dve deti. Absencia statusu občana mu zabezpečuje nemalé prekážky v jeho každodennom živote napriek tomu, že na Slovensku má dobre fungujúcu rodinu a je jej jediný člen, ktorý je v pozícii cudzinca.

Podľa § 7 ods. 1 zákona NR SR č. 40/1993 Z.z. o štátnom občianstve v znení neskorších predpisov štátne občianstvo Slovenskej republiky možno udeliť žiadateľovi, ktorý nie je štátnym občanom Slovenskej republiky a

a/ má nepretržitý trvalý pobyt na území Slovenskej republiky aspoň 8 rokov bezprostredne predchádzajúcich podaniu žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky, je bezúhonný; za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje ten

1/ kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a od zahľadania odsúdenia neuplynulo 5 rokov,  
2/ koho trestné stíhanie za úmyselný trestný čin bolo právoplatne podmiennečne zastavené a od uplynutia skúšobnej doby neuplynulo 5 rokov.

Sám fakt, že udelenie štátneho občianstva poskytované v režime § 7 ods. 1 zákona o štátnom občianstve je „možnosťou“ neznamená, že správny orgán nemá povinnosť všetky skutočnosti týkajúce sa žiadateľa skúmať a prihliadnuť na jeho celkovú situáciu.

Žalovaný odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie nespĺnením podmienok, ktoré predpokladá zákon. Treba

ale dodať, že z vyššie citovaného ustanovenia neexistuje žiadna výnimka a to ani napriek tomu, že zákonom stanovená päťročná lehota od zahľadania uplynie žalobcovi dňa 28.12.2015, na ktorú nemožno prihliadať.

Odvolacie námietky žalobcu a ním uvádzané skutočnosti sú v preskúmvanej veci irelevantné. Žalobca bol na území Slovenskej republiky právoplatne odsúdený pre trestný čin, ktorý mu bol síce zahladený, avšak spáchal trestný čin podľa § 222 ods. 1; § 8 ods. 1; § 185 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon, za čo bol Okresným súdom Prešov dňa 06.02.2001 sp. zn. 4T 96/98 odsúdený na dva roky odňatia slobody nepodmienečne. Aj keď bol dňa 15.11.2005 podmiennečne prepustený so skúšobnou dobou na 18 mesiacov a osvedčil sa, na základe čoho dňa 28.12.2010 bolo odsúdenie zahladené, nespĺňa jednu zo základných zákonných podmienok na udelenie štátneho občianstva a to podmienku bezúhonnosti. Nič na tom nemení ani terajší spôsob života vedený žalobcom, jeho dlhodobu usporiadaný rodinný život a ani skutočnosť, že neexistuje žiadna obava, že by ako žiadateľ o štátne občianstvo tento status zneužil, prípadne dehonestoval.

Súd prvého stupňa sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a dospel k záveru, že postup správnych orgánov oboch stupňov bol v súlade so zákonom. Skutkový stav zistený správnymi orgánmi, ktorých úlohou je vychádzať nielen z dokladov predložených účastníkom, ale aj zo stanovísk a zistení príslušných orgánov a inštitúcií, bol podľa názoru senátu odvolacieho súdu dostatočný a v rozhodnutiach náležite odôvodnený. Záver, ktorý bol zo zistených skutkových okolností ustálený je v súlade s hmotno-právnymi ustanoveniami zákona.

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“ ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Rozhodnutie správneho súdu je výsledkom preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

Na záver súd len poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07).

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúma rozhodnutie správneho orgánu, vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nielen odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESLP Ruiz Torija proti Španielsku z 9.12.1994).

V danej veci sa obidva správne orgány aj krajský súd starostlivo zaoberali skutkovým stavom a dospeli k zisteniam, ktoré zvýraznili vo svojich rozhodnutiach a ktoré majú svoju logiku a sú opreté o dôkazy. Rozsudok krajského súdu dáva dostatočné záruky pre to, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces, je z neho zrejmé prečo nepovažoval za dôvodnú a opodstatnenú argumentáciu žalobcu a preto nie je možné ani konštatovať nedostatočne zistený skutkový stav.

Rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, je správne a zákonné, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.